

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/38/2019
Identifikačné číslo spisu: 6415205987
Dátum vydania rozhodnutia: 18.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Lalík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6415205987.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu W. S., bývajúceho v P., Z.. K. X, zastúpeného JUDr. Dušanom Klimom, advokátom so sídlom v Žiari nad Hronom, Sládkovičova 16/61, proti žalovanej Hydro Extrusion Slovakia a.s., so sídlom v Žiari nad Hronom, Na Vártičke 7, IČO: 36 638 927, zastúpenej advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711, o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 12 Cpr 1/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. mája 2018 sp. zn. 16 CoPr 1/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 2. decembra 2016 č. k. 12 Cpr 1/2015-212 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a určenia, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovanou naďalej trvá. V odôvodnení uviedol, že v písomnej výpovedi danej žalobcovi je jasne uvedený skutkový dôvod výpovede, ktorý je podrobne opísaný ako porušenie predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci (ďalej len „BOZP“) dňa 30. septembra 2014 a dňa 15. januára 2015. Nesprávne označenie ustanovenia § 63 ods. 1 písm. d/ Zákonníka práce namiesto správneho písm. e/ je chyba v písaní, ktorá sama osebe nespôsobuje neplatnosť skončenia pracovného pomeru, lebo výpovedný dôvod nie je zameniteľný z iným dôvodom. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca bol riadne poučený o pravidlách BOZP, ktoré obsahujú podrobný opis zakázaných činností. Napriek uvedenému žalobca ako zamestnanec úmyselne a opakovane tieto pravidlá porušil tým, že dňa 30. septembra 2014 v rozpore s bezpečnostnými predpismi pri zatĺkaní priečnikov na závese sedel na zábradlí navešivacej jamy a nohy mal cez jamu, a následne dňa 15. januára 2015 ako poučený a vyškolený žeriavnik pri obsluhovaní žeriavu ponechal upevnené bremeno nad pracovným priestorom iných zamestnancov a odišiel na prestávku bez toho, aby bremeno zložil a zaistil bezpečnosť. V oboch prípadoch došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, pričom v tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že zamestnávateľ skončil

so žalobcom pracovný pomer postupom ako pri menej závažnom porušení pracovnej disciplíny, a preto nemalo na posúdenie dôvodov výpovede vplyv, či išlo o závažné alebo menej závažné porušenie. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. mája 2018 sp. zn. 16 CoPr 1/2017 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Aj podľa jeho názoru bol žalobca s pravidlami BOZP riadne oboznámený, čo preukazujú jeho podpisy zo dňa 8. januára 2015 na príslušných záznamových hárkoch. Konanie porušujúce pracovnú disciplínu bolo v súdnom konaní nesporne preukázané, čím bol daný aj posudzovaný výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Odvolací súd poukázal na to, že žalobca ničím nespochybnil záver súdu prvej inštancie, že výpovedi z pracovného pomeru predchádzal súhlas s dôvodmi výpovede zo strany zástupcov zamestnancov, ktorí sa s dôvodmi výpovede riadne oboznámili. Odvolací súd zároveň žalobcovi vytkol, že neunesol dôkazné bremeno v súvislosti s tvrdením, že zastretým dôvodom skončenia jeho pracovného pomeru bolo zistenie jeho zdravotných problémov a že jeho zdravotný stav mal vplyv na povinnosť dodržiavať predpísané pravidlá BOZP na pracovisku. Taktiež nepreukázal ani to, že bol v porovnaní s ostatnými zamestnancami znevýhodnený, pod neustálym psychickým tlakom a sledovaný. Odvolací súd napokon konštatoval, že i keď v pracovnoprávnom spore v zmysle § 319 C.s.p. nebol súd viazaný vykonať iba navrhované dôkazy, z odôvodnenia prvoinštančného rozhodnutia ani z obsahu spisu nevyplývala potreba doplniť dokazovanie alebo prehodnotiť skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie v zmysle ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Namietal, že odvolací súd napriek nezrovnalostiam vo vykonanom dokazovaní súdom prvej inštancie nevykonal nové dokazovanie, resp. ho nedoplnil, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces a zásadu predchádzania pred prekvapivými rozhodnutiami. Rozhodol tiež bez účasti sporových strán, čím znemožnil reálnu participáciu dovolateľa na súdnom konaní. Ďalej uviedol, že odvolací súd svoje závery ničím nezdôvodnil, neuviedol, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzal, akými právnymi úvahami či dôkazmi sa pri rozhodovaní riadil. Dovolateľ v súvislosti s vykonaným dokazovaním poukázal na to, že v roku 2014 nebol preukázateľne školený, a preto je nesprávny záver, že bol s pravidlami BOZP oboznámený. Odvolací súd sa tiež nevyssporiadal so skutočnosťou, že žalovaná nezákonne nútila zamestnancov do úkolovej práce, ktorá pre výkon práce nebola prípustná. Zákaz spôsobu žalobcom vykonávanej práce nebol v žiadnom predpise uvedený. Dovolateľ ďalej spochybnil záver odvolacieho súdu o predchádzajúcom prejednaní skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov, ktorý odporuje vykonaným dôkazom. Napokon súdom vytkol, že nevyočuli svedka z iného súvisiaceho konania ex offio v zmysle § 186 ods. 1 C.s.p. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. uviedol, že odvolací súd sa nezaoberal rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 14/2013 doloženým v konaní, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že dôkazné bremeno zaťažuje zamestnávateľa a nie zamestnanca. Dovolateľ poukázal na to, že zamestnávateľ v konaní nepreukázal konkrétny čas predchádzajúceho prejednávania skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov. Na základe uvedeného žiadal, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia súdov nižších inštancií a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva právo dovolateľa, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhovaných dôkazov. Zároveň uviedol, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je súčasťou dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Žalovaná tiež mala za to, že v danom prípade neboli splnené podmienky na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ nevymedzil uplatnený dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. Ďalej poukázala na to, že nariadenie pojednávania odvolacím súdom v zmysle § 385 C.s.p. je nevyhnutné len v prípade, ak je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje verejný záujem. Keďže odvolací súd považoval skutkový stav zistený súdom prvej inštancie za dostatočný a vyvodil z neho zodpovedajúci právny

záver, nebol povinný nariadovať pojednávanie. Vo vzťahu k skutkovým námietkam dovolateľa žalovaná uviedla, že bolo v konaní jednoznačne preukázané oboznámenie žalobcu s predpismi BOZP, pričom porušil zákaz zamestnancov porušovať zákazy uvedené na výstražných tabuľkách vyplývajúce z Inštrukcií zamestnávateľa. Tiež z konania jasne vyplynulo prerokovanie výpovede zástupcami zamestnancov ešte pred doručením výpovede dovolateľovi. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na skutočnosť, že skutkové tvrdenia nezakladajú danosť dovolacích dôvodov. Navyše, s uvedenými tvrdeniami sa súdy v rozhodnutiach vysporiadali a tieto riadne odôvodnili. Z uvedených dôvodov žalovaná navrhla, aby dovolací súd dovolanie podľa § 447 C.s.p. odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

8. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

10. Dovolateľ namieta, že odvolací súd rozhodol bez účasti sporových strán, nevykonal dokazovanie, čím došlo k prekvapivému rozhodnutiu a porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. V zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. musí byť obligatórne nariadené odvolacie pojednávanie vždy, ak a/ ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo b/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Či je v konkrétnom prípade nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie strán sporu. Keďže v danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštalácie náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci, a preto nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania v danej veci nevyžadoval dôležitý verejný záujem, rozhodnutie odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý je v súlade so zákonom (§ 385 ods. 1 C.s.p.). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa neprieči zákonu, preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Namietaným postupom odvolacieho súdu preto nedošlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

12. Nad rámec uvedeného dovolací súd poukazuje na to, že v danom prípade žalobca už cestou riadneho opravného prostriedku dosiahol možnosť účinne sa vyjadriť, a preto jeho tvrdenie o porušení práva na spravodlivý súdny proces nemá tak žiadne opodstatnenie (k tomu porovnaj m. m. R 39/1993). Aj podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nedostatok pri uplatňovaní niektorých záruk spravodlivého súdneho konania, napr. na súde prvého stupňa, môže byť korigovaný konaním na druhostupňovom súde (Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko z 23. júna 1981, Adolf v. Rakúsko z 26. marca 1982, Feldbrugge v. Holandsko z 29. mája 1986; porovnaj tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 1/2013 zo 16. januára 2013). Pre záver o rešpektovaní práva na spravodlivý proces je postačujúce, pokiaľ bola táto zásada dodržaná v súdnom konaní ako celku.

13. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá účastník konania (strana sporu) možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. V danom prípade oba súdy nižších inštancií dospeli k rovnakým právnym záverom, že žalobca opakovane porušil pracovnú disciplínu, a preto písomná výpoveď daná žalobcovi, a zároveň jasne vymedzujúca skutkový dôvod, je platná. Argumenty, ktoré uviedli vo svojich rozhodnutiach podporovali jeden a ten istý právny záver; preto nejde o tzv. prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu ako sa mylne žalobca domnieva. V tomto smere dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie využil možnosť namietať proti právnemu záveru súdu prvej inštancie a okrem iného v odvolaní právne zdôvodnil, prečo nepovažuje právny záver prvoinštančného súdu vo všetkých vyššie uvedených otázkach za správny. Keďže odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných (nových) právnych dôvodoch než súd prvej inštancie, má dovolací súd za to, že nedošlo k vydaniu tzv. prekvapivého rozhodnutia.

14. Pokiaľ dovolateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, v súvislosti s touto dovolacou námietkou je potrebné uviesť, že princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018 a pod.).

15. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojho rozhodnutia zhrnul obsah podstatných skutkových tvrdení strán, ich právnej argumentácie a dôkazov vykonaných v konaní, popísal skutkový stav, z ktorého vychádzal, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery a vysporiadal sa so všetkými podstatnými odvolacími námietkami a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že mal v konaní jasne preukázanú danosť výpovedného dôvodu uplatneného žalovanou. Žalovaná v konaní podľa jeho názoru nesporne preukázala, že žalobca bol riadne poučený o pravidlách BOZP, ktoré obsahovali opis činností zakázaných pri výkone práce. Keďže žalobca tieto pravidlá svojim správaním porušil, došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, čo je dôvodom skončenia pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Odvolací súd tiež jasne a zrozumiteľne uviedol, prečo žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k svojim tvrdeniam spochybňujúcim závažnosť porušenia pracovnej disciplíny a o spojitosti jeho zdravotného stavu so skončením pracovného pomeru. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/

C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľ so závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

16. Z ďalšieho obsahu dovolania vyplýva, že prevažná časť argumentácie dovolateľa sa týka zistenia skutkových okolností prípadu (absolvovanie školenia v roku 2014, okolnosti porušenia Inštrukcie zamestnávateľa, nútenie zamestnancov do úkolovej práce, prejednanie skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov), vyhodnotenia dôkazov a ich (ne)vykonanie.

17. Dovolací súd k tomu uvádza, že konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci nevykazuje vady svojvôle alebo neutržateľnosti skutkových a právnych záverov, resp. že by tieto boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, ktoré dôkazy odvolací súd vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje so spôsobom vyhodnotenia týchto dôkazov nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdu ním navrhnutých dôkazov, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

18. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

20. Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018). Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 C.s.p. sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver odvolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

21. V danom prípade dovolateľ spochybňoval či popieral riešenie otázky týkajúcej sa preukázania uskutočnenia predchádzajúceho prerokovania výpovede z pracovného pomeru so zástupcami

zamestnancov a tvrdil, že k tomuto prerokovaniu nedošlo, ale bez toho, že by si bol splnil svoju povinnosť tvrdenia, tak aj povinnosť dôkaznú ohľadne tejto skutočnosti. Uvedenému nasvedčuje aj ďalší text dovolania, kde dovolateľ namieta rozpor záverov odvolacieho súdu s vykonaným dokazovaním, okrem iného aj v súvislosti s otázkou preukázania konkrétneho času realizácie prejednávania skončenia pracovného pomeru. Dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (napr. sp. zn. 8 Cdo 115/2017) vysvetlil, že o otázku relevantnú z hľadiska ustanovení § 421 ods. 1 C.s.p. sa nejedná pri riešení otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, teda bremeno procesnej zodpovednosti za to, že v civilnom spore bude mať súd možnosť urobiť pre dostatok potrebných skutkových poznatkov rozhodnutie v prospech strany. Významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti C.s.p. je opodstatnené konštatovanie, že otázkou takého právneho významu je otázka významná nielen pre tú-ktorú prejednanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky a judikátornej činnosti najvyššieho súdu, úlohou ktorého je zjednocovať rozhodovanie všeobecných súdov (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Je to dané zámerom, aby sa vyriešením takejto otázky prispelo k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Posúdenie otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade (v každom jednotlivom civilnom sporovom konaní) na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych a v iných prípadoch sa spravidla už nevyskytujúcich skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu takáto individuálna otázka ani nemôže mať znaky zásadného právneho významu.

22. Dôkazné bremeno je inštitútom práva procesného, pretože je nerozlučne spojené s civilným sporovým konaním a prejavuje sa vo výsledku sporu. Možno ho vymedziť ako procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že súdu budú rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno vzťahuje, preukázané. Pojem „dôkazné bremeno“ sa najčastejšie používa v spojení s jeho unesením alebo neunesením; ak ho strana sporu (ne)uniesla, znamená to, že sa jej (ne)podarilo skutočnosť preukázať bez ohľadu na to, či si dôkaznú povinnosť splnila či nespĺnila. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku náležite uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalovaná uniesla dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia o predchádzajúcom súhlase zástupcov zamestnancov s predmetnou výpoveďou. Následkom aj tejto skutočnosti bolo potom zamietnutie žaloby. Pri hodnotení dôkazov nemožno odvolaciemu súdu vyčítať pochybenia, keďže dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Preto ani nemožno polemizovať so závermi odvolacieho súdu, ktoré žalobca namieta v dovolaní (porovnaj napr. rozhodnutie sp. zn. 5 Cdo 328/2012).

23. Vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, aké žalobca predkladá vo svojom dovolaní a aké z obsahu jeho dovolania možno vyvodiť, preto nezodpovedá spôsobu vymedzenia v zmysle § 431 až § 435 C.s.p. Absenciu takej náležitosti považuje Civilný sporový poriadok za dôvod pre odmietnutie dovolania (§ 447 písm. f/ C.s.p.).

24. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalobcu, a to v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ C.s.p.) ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p. a vo zvyšnej časti, namietajúcej odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ako procesne neprípustné podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p.

25. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.